

Žalobkyně, jež byla poraněna automobilem řízeným žalovaným, domáhá se na žalovaném náhrady škody vzniklé jí zraněním. Nižší soudy uznaly z polovice podle žaloby, dospěvše ze zjištěných skutečností k závěru, že obě strany zavinily škodu stejným dílem.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání žalobkyně, uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Žalobkyně marně dovozuje, že na úrazu nemá viny, neboť nižší soudy z toho, že žalobkyně před blížícím se automobilem vkročila do jízdni dráhy a jala se jí přebíhati, usoudily logicky správně a v souladu se zkušenostmi života, že si počínala neopatrně. Nelze souhlasiti s dovoláním ani potud, pokud se snaží dovoditi, že její vina nemůže býti stejná s vinou žalovaného, z toho, že žalovaný byl podle § 1299 obč. zák. povinen vynaložiti obzvláštní pozornost, kdežto žalobkyně se provinila jen proti předpisu § 1297 obč. zák., předpokládajícímu vynaložení obyčejné opatrnosti. Neboť hrubé porušení předpisu § 1297 obč. zák. může se rovnati nepatrnému porušení předpisu § 1299 obč. zák., ba může býti ještě závažnější. Vzkročila-li žalobkyně blízko před automobilem do jízdni dráhy přes to, že automobil i při sebe menší pozornosti musila viděti a slyšeti, a přes to, že jako obyvatelka velkoměsta musila si uvědomiti, že přecházení jízdni dráhy v rychlostním pásmu je zvláště nebezpečné, prohřešila se proti příkazu § 1297 obč. zák. takovým způsobem, že jest správný úsudek odvolacího soudu, že její zavinění není menší než nepatrné porušení předpisu § 1299 obč. zák. žalovaným, třeba tento předpis jest v podstatě přísnější než ustanovení § 1297 obč. zák.

Čís. 15789.

Zásada, že odložený rekurs lze podati samostatně, nelze-li již vydati další rozhodnutí, jež by by bylo lze bráti v odpor, platí i v řízení nesporném.

V nesporném (pozůstalostním) řízení mají třetí osoby, jež mají v držbě předměty, jež jsou pro věc nesporného řízení nebo osobu na ní zúčastněnou v určitém vztahu (byly v držbě zůstavitelově), ediční povinnost za účelem provedení důkazu (ohledání).

(Rozh. ze dne 3. února 1937, R II 469/36.)

Pozůstalostní soud uložil za účelem odhadu a soupisu Marku B-ovi, zůstavitelčinu synovi, který však dědické přihlášky nepodal, po případě jeho právnímu zástupci Dr. Emilu G-ovi, aby neprodleně předložil notáři jako soudnímu komisaři šperky pocházející z pozůstalosti po zemřelé Sali B-ové. Rekursní soud toto rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Především jest zkoumati, zda dovolací rekurs jest přípustný. Jde o usnesení, jež bylo vydáno při provádění důkazu soudním ohledáním. Podle § 34 zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. o zásadních ustanoveních řízení nesporného jest, pokud jde o důkazy, v nesporném řízení obdobně užití ustanovení zákona o řízení sporném. Podle § 370 c. ř. s. není proti usnesením a opatřením při provádění ohledání samostatného opravného prostředku. Pro takový případ ustanovuje § 35, odst. 2, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., že na usnesení, proti kterému není přípustný rekurs samostatný, mohou si účastníci stěžovati v rekursu, který podají proti nejbližšímu usnesení, jež lze samostatně bráti v odpor. Ustanovení to jest stejného obsahu jako § 515 c. ř. s. Leč i rekurs podle § 515 c. ř. s. odložený může býti podán také samostatně, nelze-li vydati již další rozhodnutí, jež by bylo lze bráti v odpor, protože jest hlavní věc skončena (srv. repertorium bývalého vídeňského nejvyššího soudu č. 215; rozh. č. 14187 Sb. n. s.). Tato zásada platí podle své povahy i pro řízení nesporné. V projednávané věci nelze očekávati, že by v otázce, kterou řeší napadené usnesení, došlo ještě k dalšímu rozhodnutí. Poněvadž mají stěžovatelé právní zájem, aby soud učinil rozhodnutí, že nejsou k předložení šperků povinni, a pokládají se za zkráceny (§§ 6 a 37 zákona č. 100/1931), jest jejich dovolací rekurs přípustný a jsou k němu oprávněni. Ve věci samé jest uvážiti toto: Rekursní soud zjistil, že šperky byly v době úmrtí zůstavitelky v jejím držení. V dovolacím rekursu nebylo toto zjištění napadeno, naopak dovolací stěžovatelé výslovně prohlašují, že netvrdí, že věci ty do pozůstalosti nepatří. Neprávem proto namítají dovolací stěžovatelé nezákonnost spočívající v tom, že se prý napadené usnesení příčí ustanovení § 104 nesp. pat. Neboť podle jasného a nepochybného znění § 104, odst. 1, nesp. pat. mají věci podle udání cizí, v jejichž držení byl zůstavitel, býti zařaděny do soupisu. V projednávaném případě jde však i o něco jiného, totiž o to, zda stěžovatelé jsou povinni předložiti skvosty ty notáři jako soudnímu komisaři k odhadu a provedení soupisu. Otázka ta není sice rozřešena v nesporném patentu č. 208/1854 ř. z., jest však upravena shora uvedeným ustanovením § 34 č. 100/1931 Sb. z. a n. Podle § 369 c. ř. s. není ovšem osoba třetí, v jejímž držení jsou předměty ohledání, povinna předložiti je soudu (§ 308 c. ř. s., který není citován v § 369 c. ř. s., úsudkem z opaku). Leč podle § 34 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. jest ustanovení zákona o řízení sporném, pokud jde o důkazy, užití v nesporném řízení toliko obdobně. Se zásadou vyhledávací, jež podle § 23 tohoto zákona ovládá pozůstalostní řízení, se nersrovnává uvedené omezení ediční povinnosti třetích osob ve smyslu § 369 c. ř. s. a jest proto k uskutečnění dotčené zásady v pozůstalostním řízení připustiti i povinnost třetích osob k předložení předmětů ohledání soudu, předpokládajíc ovšem, že předmět, o nějž jde, je pro věc nesporného řízení nebo osobu na ní zúčastněnou v určitém vztahu (Hora, Soudní řízení nesporné, str. 91 a 95, Ott, Rechtsfürsorgeverfahren, str. 195, Rintelen, str. 28). Že tu jest řečený vztah šperků v tomto řízení pozůstalostním, jest zřejmé z toho, že podle shora uvedeného zjištění byly

šperky v době úmrtí Sali B-ové v její držbě. Otázkou, zda skvosty, o něž jde, jsou v držení stěžovatelů, kteří držbu tu popírají, nižší soudy se nezabývaly. Uložily-li tedy bez vyšetření otázky držby stěžovatelům, aby šperky předložili soudnímu komisaři k odhadu a provedení soupisu, jde o nezákonnost.

Čís. 15790.

Odpovědnost za zranění při provádění manikury.

Důkaz zavinění a příčinné souvislosti.

(Rozh. ze dne 3. února 1937, Rv II 235/35.)

Žalobkyně byla v závodu žalovaného zraněna na prstě jeho zaměstnankyní Helenou N-ovou při provádění manikury. Žalobkyně tvrdí, že musila vyhledati lékařskou pomoc a že zranění bylo bolestivé, domáhá se na žalovaném náhrady škody. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalovaný použil své zaměstnankyně při provádění objednaného díla (§ 1165 obč. zák.) a odpovídá za její zavinění podle § 1313 a) obč. zák. Jeho výtku, že se odvolací soud neobíral jeho zaviněním, není oprávněna. Žalobkyně spatřovala vinu pomocnice žalovaného Heleny N. na poranění prstu při provádění manikury v její nešikovnosti a nezkušenosti a v použití nedesinfikovaných přístrojů. První soud se zaviněním tím nezabýval a zamítl žalobu pro nedostatek příčinné souvislosti mezi prováděním manikury a zánětem prstu, protože žalobkyně neprokázala, že by k zranění nebylo došlo, kdyby jí N. nebyla řízla, a není vyloučeno, že si žalobkyně přivodila hnisavý zánět prstu jinak než při manikuře. Odvolací soud se při posuzování zavinění omezuje na to, že zjišťuje, že žalobkyně utrpěla poranění prstu při manikuře prováděné zaměstnankyní žalovaného. A v tom jest obsaženo zavinění při ošetření ruky. Žalobkyně, objednavši u žalovaného jako odborníka manikuru (ošetření rukou), měla nárok na to, aby ošetření to bylo provedeno odborně bez porušení její tělesné integrity. Vždyť zejména ženy dávají si ošetření ruce pro jejich vzhled a jistě by tak nečinily, kdyby musely počítati s tím, že budou následkem zranění po ošetření nositi ruce zavázané, nebo že se dostaví bolestné následky po zranění způsobeném při ošetření. Nelze proto souhlasiti s názorem, že nebezpečí zranění je risikem objednatelovým, právě naopak může objednatel u odborníka počítati se zachováním veškeré opatrnosti, s provedením odborného ošetření bez jakéhokoli zranění, t. j. s ošetřením řádným. Nezachová-li objednaný veškeru opa-